

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 18864/2022
22.06.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Мирјане Андријашевић, Гордане Комненић, Добриле Страјина и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Снежана Ковачевић, адвокат из ..., против тужене Дирекције за грађевинско земљиште и изградњу Београда ЈП Београд, ради утврђења делимичне ништавости, одлучујући о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гж 9867/18 од 25.03.2022. године, у седници већа одржаној дана 22.06.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гж 9867/18 од 25.03.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Београду Гж 9867/18 од 25.03.2022. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 3238/2017 од 23.01.2018. године, утврђено је да је ништава одредба члана 2. уговора заведеног код тужене дана 20.07.2012. године, закљученог између тужене и тужиље, којим се одређује да је уговор закључен на одређено време и којом се као време трајања предметног уговора утврђује период од 5 година, што је тужена дужна да призна и трпи (став први изреке). Обавезана је тужена да тужиљи накнади трошкове поступка у износу од 73.500,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате (став други изреке).

Пресудом Вишег суда у Београду Гж 9867/18 од 25.03.2022. године, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П 3238/17 од 23.01.2018. године (став први изреке). Одбијен је захтев тужиље за накнаду трошкова другостепеног поступка, као неоснован (став други изреке).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије, на основу члана 404. став 2. Закона парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/2011...18/2020, у даљем тексту: ЗПП), Врховни суд је оценио да нема места одлучивању о ревизији као изузетно дозвољеној.

Правноснажном пресудом утврђена је ништавост одредбе члана 2. Уговора закљученог између парничних странака, применом одредбе члана 103. став 1. ЗОО, члана 34. став 1. Закона о становању, члана 18. став 1, члана 20. став 1. и члана 69. Устава Републике Србије и члана 8. став 1. и 2. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода, јер се стан који је предмет уговора има сматрати њеним домом. Имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку, начин пресуђења и разлоге на којима су засноване одлуке нижестепених судова, Врховни суд је оценио да су нижестепене одлуке у складу са праксом и правним ставовима израженим у одлукама Врховног суда у којима је одлучивао о истоветним захтевима странака, са истим или сличним чињеничним стањем или правним основом, због чега нема услова за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, а ради разматрања правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Тужени уз ревизију није доставио правноснажне пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању у истој или битно сличној чињенично-правној ситуацији. Примена овог института предвиђена је искључиво за питања материјалног права, па је потребно да се у ревизији јасно наведе правно питање чије разматрање се предлаже и образложи потреба његовог разматрања у смислу испуњења услова прописаних у члану 404. став 1. ЗПП, што у конкретном случају није учињено.

Из наведених разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 479. став 6. ЗПП прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари поднета је 24.12.2012. године. Вредност предмета спора је 99.000,00 динара. Првостепена пресуда донета је 23.01.2018. године. Другостепена пресуда донета је 25.03.2022. године.

Како се у конкретном случају ради о спору мале вредности у којем вредност спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, ревизија тужене није дозвољена применом члана 479. став 6. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Весна Субић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**